

GOIGS DE LA MARE

DE DÉU DE L'ALBA

Dolç Estel que ens guia i
[salva!
en la nit d'aquest món trist,
feu sortir, Verge de l'Alba
el bell sol de Jesucrist.

Verge i Mare beneïda
que l'Etern us ha escollida
per donar-nos el fill seu;
en florir la vostra estrella
sou pel món com l'Alba bella
que anuncia el sol de Déu.

I arreu a Vós s'eleva
la mirada dels fills d'Eva
que us imploren amb neguit;
i els reïeix tota esperança,
puix sou iris de bonança
que els segueix de dia i nit.

És Manresa ciutat vostra
puix li vau besar el rostre
en el seu mateix bressol;
i ella un temple us erigia
on tothora us trobaria
com un far en nit de dol.

Set centúries fa que us miren
i pel vostre estel sospiren
vint generacions de fills;
que amb el místic nom de
[l'Alba
us saluden: Déu vos salve!
en la pau i en els perills.

Berenguer, noble patrici,
us fundava un benefici
com Guillem i Montanya;
i perquè li fossiu guia
tot el poble us encenia
i us manté un ciri a la mà.

Per tan alta Senyoria
troba humil, la ciutat pia,
vostre temple primitiu;
i una Seu us ha aixecada,
bloc de pedra cisellada
tot brodat de llum joliu.

Vostra imatge és una rosa
d'or brunyit que s'ha desclosa
poncellant a Jesucrist;
Alba i sol d'una abraçada,
dalt l'altar, vostra fillada
cinc centúries us ha vist.

Sant Ignasi de Loyola
us venera i s'aconsola,
Penitent, amb vostre Estel;
i al redós de vostra imatge
ha trobat el sant guiatge
de la terra cap al cel.

Ve la nit a nostra terra
i l'infern ens fa la guerra
contra Vós i el Fill volgut;
i us arrenca els ulls i els braços
per deixar els nostres passos
sense llum i sense ajut.

Trenta mesos d'orfanesa
amb la vostra llar malmesa,
ni una imatge, ni un altar...
Sense Vós, aquest gran temple
cada fill que se'l contempla
Mare nostra, quin plorar!

Alba sempre gloriosa
heu vençut la nit afrosa
i enardint les nostres veus
tot el poble cada dia,
amb la vostra Escolania
prega i canta als vostres peus.

¶ Ora pro nobis, sancta
Dei Genitrix.
¶ Ut digni efficiamur pro-
missionibus Christi.

OREMUS

Famulorum tuorum quæ
sumus, Domine, delictis igno-
nosce: ut qui tibi placere
de actibus nostris non va-
lemus; Genitricis Filii tui
Domini nostri intercessione
salvemur. Per eundem
Christum Dominum nos-
trum. Amen.

♩ Amb amplitud i fermesa

Dolç Es-tel que ens gui-a i sal-va en la nit d'a-quest món trist feu sor-tir, Ver-ge de l'Al-ba el bell
sol de Je-su-crist. — (Més depressa) Ver-gei Ma-re be-ne-ï - da que l'E-tern us ha es-co - lli - da per do-
nar-nos el Fill seu en flo-rir la vos-tra es-tre-lla sou pel món com l'al-ba be-lla que a-nun-ci-a el Sol de Déu.

DE LA SEU
DE MANRESA

SANTA MARIA DE L'ALBA

El culte a la Mare de Déu a l'església major de Manresa és tan antic com els primers documents històrics que ens certifiquen de l'existència de la ciutat recobrada per Guifré el Pelós, a l'hora de la Reconquesta. Amb l'advocació genèrica de Santa Maria tenim constància de la dedicació del seu temple principal i del culte que la Verge rebia en aquelles antigues esglésies dels segles IX i X —la que restaurà el gloriós abat-bisbe Oliba— i de mitjan segle XII, que precediren la monumental basílica actual presidida per la titular Santa Maria de l'Alba.

En construir-se, el 1392, el retaule major de la nova Seu gòtica, hom determinà la substitució de la vella imatge romànica —que probablement ja duia a les mans l'atribut típic del ciri, com una expressió ingènua del seu nom de l'Alba o Aurora— per una altra escultura, que potser fou tallada a primers del segle XV i que, restaurada a mitjan segle passat, presideix encara la Col·legiata Basílica manresana.

Als peus d'aquesta imatge de la Verge pregà llargament, el mateix dia de la seva arribada (25 de març del 1522), i practicà sovint les seves devocions sant Ignasi de Loyola durant els deu mesos llargs que sojornà a Manresa.

La devoció dels manresans a la Mare de Déu de l'Alba en temps antics, la demostren les llànties que cremaven davant el seu altar, els vestits i les joies amb què fou exornada la imatge i diversos benifets eclesiàstics que n'asseguraven un culte constant i esplendorós. Com i també, la institució moderna d'una Confraria i la fundació de l'Escolania, que contribuïren especialment a l'increment d'aquella devoció.

Els **Goigs de Santa Maria de l'Alba** daten de l'any 1943. Són obra dels sacerdots mossèn Genís Padrós —vicari de la Seu i beneficiat de la Verge de l'Alba, els anys 1939 a 1957— i mossèn Eudald Pla, —organista de la basílica (1942-1960)—.

JOSEP M. GASOL, canonge
arxiver i cronista de la Ciutat